

- координація діяльності у рамках системи ООН у питаннях сприяння промислового розвитку країн, що розвиваються, та країн з перехідною економікою.

Дана організація сприяє впровадженню технології Форсайт, що являє собою систему методів експертної оцінки стратегічних напрямків соціально-економічного та інноваційного розвитку, виявлення «технологічних проривів», що здатні здійснити вплив на економіку та суспільство.

Таким чином, перспективи розвитку інноваційної діяльності в сучасній економіці України обумовлені необхідністю загострення уваги саме на міжнародних, загально визнаних стандартах та умов здійснення такого роду діяльності.

Список використаної літератури: 1. Методы и инструменты управления инновационным развитием промышленных предприятий/ И.А.Туккель, С.А. Голубев, А.В.Сурина,Н.А.Цветкова/Под.ред. И.А.Туккеля. – СПб.: БХВ-Петербург,2013 – 208с. 2. Томашевський О.М., Цегелик Г.Г., Вітер М.Б., Дудук В.І. Інформаційні технології та моделювання бізнес - проектів. : навч. посібник. - К.: Центр навчальної літератури, 2012 - 296с. 3. http://www.oecd-ilibrary.org/science-and-technology/frascati-manual-2002_9789264199040-en 4. www.unido.org

ПИВОВАРОВ С.С., магістрант, м. Харків, ХІБС УБС НБУ

ЖИХОР О.Б., д-р. екон. наук, доцент Харківський інститут банківської справи УБС НБУ

ЕКОНОМІКО-МАТЕМАТИЧНИЙ ПІДХІД ВІДНОСНО ВИЗНАЧЕННЯ ВІРОГІДНОСТІ НАСТАННЯ ФІНАНСОВОГО РИЗИКУ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Сучасна економіка, схильна безперервним змінам, все частіше і частіше описується за допомогою категорій випадковості, невизначеності і чинників конфліктності, що породжує широкий спектр ризиків, що впливають на фінансово-господарську діяльність будь-якого сучасного українського підприємства. Ризики, які супроводжують фінансову діяльність, і мають істотний вплив на фінансову стійкість підприємства, виділяються в особливу групу фінансових ризиків, що відіграють вагомую роль в загальному спектрі економічних ризиків і є дуже небезпечними для підприємства в загальній системі підприємницьких ризиків [1].

Управління фінансовими ризиками на підприємствах є одним з першочергових завдань фінансового менеджменту. Основою

стабільного положення підприємства перш за все служить його стійкість. Фінансова стійкість є головним компонентом загальної стійкості підприємства [2].

Робота проводилася на прикладі ТОВ «Фармацевтична компанія Здоров'я».

Мета - обґрунтування економіко-математичного підходу, який полягає у визначенні вірогідності настання фінансового ризику на підприємстві.

Для дослідження показників фінансової стійкості підприємства вирішальне значення має питання щодо того, які показники відображають сутність стійкості фінансового стану. Відповідь на нього пов'язана з балансовою моделлю, з якої виходить аналіз.

В умовах ринку балансова модель має наступний вигляд:

$$F + Z + Ra = Ic + Km + Kt + Rp \quad (1.1)$$

де: F - основні засоби і вкладення;

Z - запаси і витрати;

Ra - грошові кошти, короткострокові фінансові вкладення, дебіторська заборгованість і інші активи;

Ic - джерело власних засобів;

Km - середньострокові, довгострокові кредити і позикові засоби;

Kt - короткострокові кредити (до 1 року), позики, не погашені в строк;

Rp - кредиторська заборгованість і позикові кошти.

За своєю суттю, модель передбачає визначене перегрупування статей бухгалтерського балансу для виділення однорідних термінів повернення величин позикових засобів.

Враховуючи, що довгострокові кредити і позикові засоби прямують переважно на придбання основних засобів і на капітальні вкладення, перетворимо вихідну балансову формулу:

$$Z + Ra = [(Ic + Km) - F] + [Kt + Rp] \quad (1.2)$$

1. Балансова модель 2009 р.:

$$34940,2 + 34364,7 = [(26469,9 + 13026,1) - 32678,3] + [61766,2 + 721,0];$$

2. Балансова модель 2010 р.:

$$45330,7 + 42262,9 = [(37384,1 + 16903,3) - 37626,3] + [69673,1 + 1169,4];$$

3. Балансова модель 2011р.:

$$43021,7 + 73478,8 = [(45531,7 + 49427,8) - 36474,0] + [56421,7 + 1593,3]$$

Звідси можна зробити висновок, що за умови обмеження запасів і витрат (Z) величиною $[(Ic + Kt) - F]$ повинна виконуватися така нерівність:

$$Z \leq (Ic + Km) - F \quad (1.3)$$

Нерівність за умови обмеження запасів і витрат в звітному періоді:

- 1) 2009 р.: $34940,2 \leq 6817,6$;
- 2) 2010 р.: $45330,7 \leq 16661,1$;
- 3) 2011 р.: $43021,7 \leq 58485,5$.

У 2009-2010 рр. дана нерівність не виконувалася, запаси і витрати перевищували джерела основних, власних і позикових засобів.

За наступній умови виконуватимуться умова платоспроможності підприємства, тобто грошові кошти, короткострокові фінансові вкладення (цінні папери) та активні розрахунки покривають короткострокову заборгованість підприємства ($Kt + Rp$):

$$Ra \geq Kt + Rp \quad (1.4)$$

- 1) 2009 р.: $34364,7 \geq 62487,2$;
- 2) 2010 р.: $42262,9 \geq 70842,5$;
- 3) 2011 р.: $73478,8 \geq 58015,0$

Таким чином, співвідношення вартості матеріальних оборотних коштів і величин власних і позикових джерел їх формування визначає стійкість фінансового стану підприємства. Забезпеченість запасів і витрат джерелами формування є сутністю фінансової стійкості, тоді як платоспроможність виступає її зовнішнім проявом. В той же час ступінь забезпечення запасів і витрат джерелами є причиною тієї або іншого ступеня платоспроможності (або неплатоспроможності), виступаючій як наслідок забезпеченості.

Список літератури: 1. Брігхем Євхен. Основи фінансового менеджменту [Текст]: Підручник / Є. Брігхем. - Київ: Молодь, 1997. - 1000 с. 2. Камінський А.Б. Моделювання фінансових ризиків / А.Б. Камінський. - К.: Київський університет, 2006. - 303с.

ПОЛЯК М.М., аспірант, м. Чернівці, Буковинський державний фінансово-економічний університет

ДЕРЖАВНА ПІДТРИМКА РОЗВИТКУ ВЕНЧУРНОГО БІЗНЕСУ В УКРАЇНІ З УРАХУВАННЯМ ЗАРУБІЖНОГО ДОСВІДУ

Український венчурний бізнес знаходиться сьогодні на стадії якщо не зародження, то дуже раннього розвитку. На сьогодні український уряд має співставити зарубіжний досвід з нашими можливостями і зробити все, щоб венчурний бізнес в Україні, в класичному його розумінні, теж запрацював на всю потужність. Потрібно почати саме з державної підтримки і можливості застосування зарубіжного досвіду в цьому напрямку.

Державну підтримку розвитку венчурного бізнесу можна здійснювати за допомогою використання заходів, які активно та успішно використовують США і країни Західної Європи, а саме: прямі та непрямі [1].

Прямі заходи підтримки венчурного капіталу включають конкретні механізми державної підтримки, направлені на збільшення пропозиції венчурного капіталу. Ці програми, перш за все, набули форми фінансових стимулів, але також включають більш ризикові державні інвестиції в акціонерний капітал і державні кредити. Такі інструменти можуть бути направлені на фонди венчурного капіталу або безпосередньо на малі й середні підприємства.

Непрямі заходи передбачають розвиток конкурентних фондових ринків для малих фірм, що ростуть, розширення спектру пропонованих фінансовими інститутами продуктів, розвиток довгострокових джерел капіталу, спрощення процедури формування фондів венчурного капіталу, стимулювання взаємодії між великими і малими підприємствами й фінансовими інститутами, заохочення підприємства [2].

При розробці програм державної підтримки важливо враховувати те, на яку стадію інвестиційного процесу направлена державна політика. Досвід зарубіжних країн показує, що нові малі фірми особливо потребують підтримки на ранніх стадіях свого